

Nr 383.

Av herrar **Karlsson** i Munkedal och **Mårtensson**, i anledning av
*Kungl. Maj:ts i propositionen nr 19 innefattade förslag om
befrielse för två tjänstemän vid statens järnvägar från viss
dem ålagd ersättningsskyldighet.*

I propositionen nr 19, punkt 2, har Kungl. Maj:t föreslagit riksdagen att stationsskrivaren vid statens järnvägar Gösta Alexander Jervik och lokomotivföraren vid samma järnvägar Axel Fredrik Westling måtte befrias från dem jämlikt domstolsutslag åliggande skyldighet att utgiva ersättning till statens järnvägar.

Ifrågavarande ersättningsskyldighet härleder sig från en olycka, som den 30 april 1931 timade vid Dingle station å statsbanelinjen Uddevalla—Strömstad. Allmänne åklagaren åtalade nämnda Jervik och Westling samt stationskarlen vid statens järnvägar Karl Edvard Napoleon Lundberg, vilka sedermera av Sunnervikens häradsrätt dömdes för vad de i saken låtit komma sig till last till villkorligt fängelsestraff samt att till statens järnvägar, en för alla och alla för en, utbetala tillhopa 16 441 kronor 87 öre.

Efter det de ersättningsskyldiga till kungl. järnvägsstyrelsen ingivit framställning därom, att dem ådömda skadestånd måtte efterskänkas, har stationskarl Lundberg avlidit, med sannolikhet som en indirekt följd av den svåra olyckan, vilken även vållade en av kamraternas död och grep Lundberg mycket djupt. Boet efter Lundberg har försatts i konkurs och i konkursen bevakar statens järnvägar hela det utdömda beloppet eller kronor 16 441:87. Utom statens järnvägar bevaka Lundbergs kamrater samt ett par andra personer för av dem efter Lundbergs död inlösta lån ett belopp av kronor 5 378:55. Efter avdrag av konkurskostnaden och änkans andel i boet återstår till fördelning cirka 3 400 kronor och förvaltaren i konkursen beräknar att utdelningen kommer att bli omkring 11 procent.

Hade stationskarl Lundberg levat och varit i tjänst, så torde tvivelsutan förslag förelegat att ersättningsskyldigheten även för honom skulle avskrivits. På grund av hans frånfalle komma Lundbergs kamrater och de övriga personer, som i en för Lundberg brydsam tid voro honom behjälpliga med att teckna borgen å lånehandlingar, att få vidkännas för dem mycket kännbara utgifter i anledning av nämnda ersättningsskyldighet till statens järnvägar och för vilken ersättningsskyldighet de på intet sätt kunna göras ansvariga, men som de ändock bli lidande utav. Detta förhållande är så mycket mera beklagligt som de flesta fordringsägarna befinna sig uti mycket små och ytterst brydsamma ekonomiska förhållanden. Några av dem äga små jordbrukslägenheter, på vilka de söka, jämte förekommande arbe-

ten bland annat i stenindustrien, att draga sig fram, vilket i nuvarande tider med ringa arbetstillgång är ganska bekymmersamt. En del av borgenärerna hava endast sitt arbete att lita till. Endast i ett par fall torde man kunna säga att vederbörande utan större svårighet kan bära de utgifter, varom här är fråga. Men för några av borgenärerna föreligger allvarlig fara för att de skola duka under för det ekonomiska tryck, för vilket de utsatts genom Lundbergs död. Om statens järnvägar efterskänkte sin fordran i Lundbergs konkursbo skulle detta medföra en ökning av utdelningen i konkursen från c:a 11 procent till c:a 63 procent och därmed avsevärt minska svårigheterna för de sämst ställda av borgenärerna samt öka möjligheterna för dem att kämpa sig igenom den svåra tiden. Däremot kan icke utdelningen i förenämnda konkurs anses vara av avgörande betydelse för statens järnvägar.

Det synes att starka billighetsskäl tala för att riksdagen jämväl måtte avskriva det belopp av kronor 16 441: 87, som statens järnvägar bevakar uti bemälde Lundbergs vid Sunnervikens häradsrätt anhängiggjorda urarvakonkurs.

Med stöd av det anförda få vi sålunda föreslå,

att riksdagen måtte besluta avskriva av statens järnvägar bevakade fordran, 16 441 kronor 87 öre, i stationskarlen Karl Edvard Napoleon Lundbergs vid Sunnervikens häradsrätt anhängiggjorda konkurs.

Stockholm den 25 januari 1933.

Gustaf Karlsson.

J. V. Mårtensson.